

Sygn. Akt XVII AmE 290/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 września 2019 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: **Sędzia SR (del.) Jolanta Stasińska**

Protokolant: Stażysta Joanna Nande

po rozpoznaniu w dniu 18 września 2019 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa **A. P.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o cofnięcie koncesji

na skutek odwołania A. P. od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 11 maja 2018 roku, (...)

1. oddała odwołanie,

2. zasądza od A. P. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720,00 zł (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sędzia SR (del.) Jolanta Stasińska

Sygn. akt XVII AmE 290/18

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 11 maja 2018 r. Nr (...) Prezes Urzędu Regulacji Energetyki na podstawie art. 105 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (t.j.: Dz. U. z 2017 r., poz. 1257 ze zm.), w zw. z art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (t.j.: Dz. U. z 2018 r., poz. 755, 650, 685 i 771) oraz na podstawie art. 41 ust. 2 pkt 4, w zw. z art. 33 ust. 3 pkt 3 ustawy - Prawo energetyczne cofnął z urzędu koncesję na obrót paliwami ciekłymi udzieloną A. P., prowadzącemu w W. przy ul. (...) działalność gospodarczą pod firmą (...), posiadającego numer identyfikacji podatkowej (...), zwanemu dalej koncesjonariuszem, przez Prezesa URE decyzją nr (...) z dnia 24 września 2014 r.

Od wyżej wymienionej decyzji odwołanie wniósł powód A. P. zaskarżając ją w całości. Powód wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji. Zarzucił zaskarżonej decyzji obrazę przepisu art. 41 ust. 3 ustawy – Prawo energetyczne w związku z przepisem art. 58 ust. 3 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej poprzez cofnięcie koncesji na obrót paliwami ciekłymi w sytuacji, gdy w okolicznościach niniejszego postępowania nie doszło do rażącego naruszenia warunków wykonywania koncesjonowanej działalności.

W uzasadnieniu powód podkreślił, iż mając na względzie art. 58 ust. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej uznać należy, że w niniejszym postępowaniu – przed ewentualnym rozstrzygnięciem w przedmiocie koncesji – należy ustalić, czy doszło do naruszenia przez przedsiębiorcę warunków określonych w koncesji, a następnie czy

naruszenie takie miało charakter rażący. W okolicznościach niniejszego postępowania nie można uznać, aby doszło do naruszenia warunków koncesyjnych. Powód wskazał, że czyn, za który przedsiębiorca został skazany, został popełniony przed wydaniem przedmiotowej koncesji. Po jej wydaniu przedsiębiorca w najmniejszym zakresie nie naruszył obowiązujących przepisów prawa. Zdaniem powoda, obowiązki wynikające z udzielonej koncesji – w tym przypadku nienaruszania obowiązujących przepisów – należy badać na etapie udzielenia tej koncesji, a następnie w okresie jej obowiązywania (w tym zakresie przedsiębiorca nie naruszył jakichkolwiek przepisów prawa). Powód podniósł też, że ewentualne naruszenie warunków nie miało charakteru rażącego.

W odpowiedzi na odwołanie Prezes URE wniósł o jego oddalenie oraz o zasądzenie od Powoda na rzecz Pozwanego kosztów postępowania według norm przepisanych.

Pozwany podtrzymał stanowisko zawarte w decyzji. Wskazał, że nie znajduje uzasadnienia zarzut powoda dotyczący naruszenia art. 41 ust. 3 ustawy – Prawo energetyczne (w brzmieniu obowiązującym w dniu wydania zaskarżonej decyzji). Powyższy przepis nie znajdował w przedmiotowej sprawie zastosowania ponieważ nie stanowił podstawy cofnięcia udzielonej powodowi koncesji na obrót paliwami ciekłymi. Przyczyną cofnięcia udzielonej koncesji była okoliczność prawomocnego skazania powoda za przestępstwo określone w art. 270§1 k.k. wyrokiem z dnia 2 grudnia 2016 roku. Zgodnie z art. 41 ust. 2 pkt 4 ustawy – Prawo energetyczne Prezes URE cofa koncesję w przypadku niespełnienia któregokolwiek z warunków o których mowa w art. 33 ust. 1 lub w przypadku wystąpienia okoliczności, o których mowa w art. 33 ust. 3 pkt 2-6 lub ust. 3a tej ustawy. Zgodnie natomiast z art. 33 ust. 3 pkt 3 tej ustawy, nie może być wydana koncesja wnioskodawcy skazanemu prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwa lub przestępstwo skarbowe mające związek z prowadzoną działalnością gospodarczą. Pozwany wskazał, że był zobowiązany do cofnięcia koncesji powodowi oraz, że nie ma przy tym znaczenia okoliczność, czy przestępstwo zostało popełnione w okresie posiadania koncesji czy też przed jej uzyskaniem.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Decyzją nr (...) z dnia 24 września 2014 r. Prezes URE udzielił koncesjonariuszowi koncesji na obrót paliwami ciekłymi. (k. 7-10)

Wyrokiem z dnia 2 grudnia 2016 r. (sygn. akt II K 447/16) Sąd Rejonowy w Skarżysku- Kamiennej uznał koncesjonariusza za winnego tego, że w dniu 4 kwietnia 2013 r. w S., wykorzystując jako autentyczny podrobiony uprzednio dokument w postaci decyzji o udzieleniu koncesji na obrót paliwami ciekłymi dla podmiotu prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Stacja Paliw (...) w J. ze wskazaniem Prezesa URE jako organu wydającego, który to takiej decyzji w rzeczywistości nie wydał, użył jako dokumentu kopię tej podrobionej decyzji, przedkładając ją jako autentyczny dokument w celu zawarcia umowy na dostawę paliw do prowadzonej przez siebie stacji paliw ciekłych, tj. przestępstwa określonego w art. 270 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks karny (Dz. U. z 1997 r., Nr 88, poz. 553) i skazał go na karę grzywny. (k. 2-5 akt adm.)

Powyższy wyrok stał się prawomocny w dniu 17 stycznia 2017 r. (k. 8 akt adm.)

Pismem z dnia 22 lutego 2018 roku Prezes URE zawiadomił koncesjonariusza o wszczęciu niniejszego postępowania jednocześnie wzywając do złożenia szczegółowych wyjaśnień mających znaczenie dla niniejszej sprawy w terminie 14 dni od dnia otrzymania zawiadomienia. Pismo doręczono w dniu 2 marca 2018 roku. (k. 10, 11 akt adm.) Koncesjonariusz we wskazanym terminie nie złożył wyjaśnień. (okoliczność bezsporna)

Następnie pismem z dnia 22 marca 2018 r Prezes URE zawiadomił koncesjonariusza o zebraniu materiału dowodowego w niniejszej sprawie oraz poinformował go o jego prawie do wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów w terminie 7 dni od dnia doręczenia tego pisma. Pismo to zostało doręczone koncesjonariuszowi w dniu 10 kwietnia 2018 r. (k. 13, 14 akt adm.)

W odpowiedzi, w piśmie z dnia 12 kwietnia 2018 r. koncesjonariusz wniósł o dopuszczenie dowodu z przesłuchania go jako strony postępowania na okoliczności związane z przesłankami dotyczącymi cofnięcia udzielonej koncesji. Ponadto, powołując się na art. 41 ust. 3 ustawy - Prawo energetyczne, wskazał, że cofnięcie koncesji może mieć miejsce w przypadkach określonych w art. 58 ust. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej. Tymczasem zgodnie z tym przepisem organ koncesyjny cofa koncesję m.in. w przypadku rażącego naruszenia warunków wykonywania koncesjonowanej działalności gospodarczej. Dla cofnięcia koncesji, zdaniem koncesjonariusza, wymagane jest zatem ustalenie, czy przedsiębiorca naruszył warunki wykonywania koncesjonowanej działalności gospodarczej oraz czy ewentualne naruszenie warunków miało charakter rażący. Dla ustalenia tych okoliczności, zdaniem koncesjonariusza, niezbędne było przesłuchanie go. Ponadto koncesjonariusz podniósł, że czyn za który został skazany został popełniony przed udzieleniem przedmiotowej koncesji. (k. 15 akt adm.)

W dniu 11 maja 2018 roku Prezes URE wydał decyzję Nr (...)

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dowody z dokumentów, w tym zgromadzonych w postępowaniu administracyjnym, które nie były przez żadną ze stron niniejszego postępowania kwestionowane, jak również w ocenie Sądu nie budziły wątpliwości.

Postanowieniem z dnia 18 września 2019 roku na podstawie art. 299 k.p.c. Sąd oddalił wniosek powoda o dopuszczenie dowodu z przesłuchania stron na okoliczności wskazane przez powoda w odwołaniu, tj. dotyczące skazania powoda oraz braku naruszenia warunków koncesji po jej udzieleniu. Wskazać tu bowiem należy, iż fakt prawomocnego skazania powoda został wykazany za pomocą dokumentu urzędowego znajdującego się w aktach administracyjnych.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Koncesja to publicznoprawne uprawnienie podmiotu przyznane decyzją właściwego organu administracji indywidualnie oznaczonego podmiotowi, spełniającemu ustawowo określone wymagania zarówno podmiotowe, jak i przedmiotowe wykonywania określonego rodzaju działalności gospodarczej (zob. wyrok SN z dnia 08.05.1998 r., III RN 34/98, OSNP 1999, nr 5, poz. 157).

Zgodnie z art. 41 ust. 2 pkt. 4 ustawy – Prawo energetyczne, Prezes URE cofa koncesję w przypadku niespełniania przez koncesjonariusza któregokolwiek z warunków, o których mowa w art. 33 ust. 1 Pe, lub w przypadku wystąpienia okoliczności, o których mowa w art. 33 ust. 3 pkt 2-6 lub ust. 3a Pe. Natomiast zgodnie z art. 33 ust. 3 pkt 3 ustawy - Pe nie może być wydana koncesja wnioskodawcy, skazanemu prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe mające związek z prowadzoną działalnością gospodarczą.

Z treści powyższych przepisów wynika zatem, że obowiązkiem Prezesa URE jest cofnięcie koncesji, w przypadku wystąpienia okoliczności w postaci skazania prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe mające związek z prowadzoną działalnością gospodarczą. W przypadku zaistnienia powyższej przesłanki, Prezes URE nie ma możliwości dokonania swobodnej oceny.

W odwołaniu od decyzji Prezesa URE powód wskazał, że skazany został za czyn, który został popełniony przed wydaniem koncesji. Pozwany prawidłowo ocenił, iż nie ma znaczenia okoliczność, czy przestępstwo zostało popełnione w okresie posiadania koncesji czy też przed jej uzyskaniem. Należy tu zwrócić uwagę, iż według ustaleń wydanego w postępowaniu karnym prawomocnego wyroku skazującego, które w myśl art. 11 k.p.c. są wiążące w niniejszym postępowaniu, powód dopuścił się przestępstwa mającego związek z działalnością gospodarczą. Z opisu czynu wynika bowiem, że powód w dniu 4 kwietnia 2013 r. w S., wykorzystując jako autentyczny podrobiony uprzednio dokument w postaci decyzji o udzieleniu koncesji na obrót paliwami ciekłymi dla podmiotu prowadzącego działalność gospodarczą - stacji paliw, ze wskazaniem Prezesa URE jako organu wydającego, który to takiej decyzji w rzeczywistości nie wydał, użył jako dokumentu kopię tej podrobionej decyzji, przedkładając ją jako autentyczny dokument w celu zawarcia umowy na dostawę paliw do prowadzonej przez siebie stacji paliw ciekłych. Z powyższego bezsprzecznie wynika,

że powód dopuścił się przestępstwa przeciwko dokumentom, wykorzystując jako autentyczny podrobiony uprzednio dokument w postaci decyzji o udzieleniu koncesji na obrót paliwami ciekłymi, a ponadto popełnił przestępstwo ewidentnie mające związek z prowadzoną działalnością gospodarczą. Powód nie daje zatem rąkomi uczciwego i rzetelnego, a także zgodnego z prawem prowadzenia działalności gospodarczej polegającej na obrocie paliwami ciekłymi. Prowadzenie przedmiotowej działalności koncesjonowanej wiąże się w szczególności z wystawianiem dokumentów i posługiwaniem się nimi. Z tych względów przyjąć należało, że powód, który został prawomocnie skazany za podrobienie dokumentu w postaci decyzji o udzieleniu koncesji na obrót paliwami ciekłymi nie może zaręczyć, że obrót dokumentami z jego udziałem przy prowadzeniu działalności gospodarczej koncesjonowanej będzie odbywał się w zgodzie z prawem. W konsekwencji, zgodnie z treścią art. 41 ust. 2 pkt 4 w związku z art. 33 ust. 3 pkt 3 pe, tj. w przypadku wystąpienia okoliczności, o której mowa w treści art. 33 ust. 3 pkt 3 pe, tj. prawomocnego skazania powoda wyrokiem sądu za przestępstwo mające związek z prowadzoną działalnością gospodarczą, Prezes URE zobowiązany był z urzędu do cofnięcia powodowi koncesji.

Z uwagi na powyższe Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie powoda.

O kosztach procesu, Sąd orzekł stosownie do wyników postępowania na podstawie art. 98 k.p.c. oraz Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018r. poz. 265). Na koszty postępowania po stronie pozwanego złożył się koszt zastępstwa procesowego w wysokości 720,00 zł.

Sędzia SR (del.) Jolanta Stasińska